

Základní Boží vlastnosti

Bůh JHVH vyzývá v Písmu své lidské služebníky, aby ho stále hledali. Na příklad i skrze proroka Sofonjáše.

1.Pa.16:11; Ž.105:4	<i>Pátrejte po Jehovovi a jeho síle, hledejte neustále jeho obličej. (PNS)</i>
Iz.45:19	<i>Nemluvím tajně v místě zemském tmavém; neříkám semení Jákobovu nadarmo: Hleďte mne; já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé. (KB)</i>
Sf.2:3	<i>...hleďte Jehovu, všichni mírní země, kteří jste prováděli Jeho vlastní soudcovské rozhodnutí. Hleďte spravedlnost, hleďte mírností... (PNS)</i>

Hledáním jeho těla, vzhledu či místa jeho pobytu však neuspějeme, protože na formy boží existence se dosud neumíme zeptat a naše dnešní otázky tedy nemají smysl. Ježíš v rozhovoru se Samařskou ženou na otázku, kde má být Bůh uctíván, odpovídá:

J.4: 20, 23,24	<i>Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!" ... přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctíli. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě." (EP) ... Duchem a pravdou (PNS)</i>
-------------------	---

Slovy "Bůh je Duch" upozorňuje Ježíš na skutečnost, že o Bohu víme jen z jeho projevů a podle nich známe jeho osobní vlastnosti; o místě jeho přebývání, o jeho vzhledu a dalších fyzikálních vlastnostech však nevíme nic a proto je nemůžeme ani napodobovat ani se jim nějak snažit přizpůsobit. [1]

Bůh představuje své vlastnosti

Z množství svých vlastností předkládá Bůh lidstvu jen ty své čtyři základní vlastnosti, které se týkají společenských vztahů, [2] a to postupně v tomto pořadí:

Vlastnost	Smlouva, se kterou je vlastnost spojena	Prostředek k získání autority a ovládnutí království
Moc, síla	Mojžíšská	Inteligentní síla
Spravedlnost	Ježíšova	Nová zbraň - propaganda
Moudrost	Svatý duch z "Trojice"	Znalost cesty k záchraně lidstva
Láska (agapé)	Čtvrtá smlouva - po tisíciletém království	Vzájemná obětavost

Poznámka: V tomto pořadí je lidstvo k těmto vlastnostem vychováváno a v tomto pořadí by měly vychovávány být tyto vlastnosti i u jednotlivců - dětí. Vlastnost láska agapé je dosažitelná až v dospělosti, přičemž biblický věk úplné dospělosti je asi 30 let.

Tyto vlastnosti tvoří jakýsi čtyřrozměrný prostor, protože:

- žádná z nich není nahraditelná nějakou kombinací zbývajících tří
- všechny ostatní vlastnosti z této skupiny (společenské) jsou rozložitelné na jisté míry těchto čtyř základních a jsou jejich určitou kombinací.

(Na příklad biblický pojem *dobrota* obsahuje všechny čtyři, byť v nestejně míře.)

Popišme si tedy tyto vlastnosti a porovnejme božské s lidskými:

Moc (Autorita) - symbolem byl býk nebo cherub

Autorita neboli *moc* (v Bibli také *síla*) je jednou ze základních Božích vlastností. Protože Bůh seznamoval svůj lid s touto svou vlastností jako první, byla v dřívějších dobách základem pro hlavní jeho označení - české slovo *Bůh* je z hebrejského *Eloáh* a znamená *mocný* nebo *mající autoritu* [3]. Býk byl symbolem boží moci proto, že pro svou sílu se nemusel nikoho bát, ale své síly nezneužíval - kromě obrany ji nevyužíval. (Později - po zjištění moci, jakou disponovali cherubové - se stal symbolem moci cherub).

Poznámka: Kromě toho se Apoštol Pavel zmiňuje o pojmu *božská podstata* [4], o níž řekl, že celá plně tělesně přebývá v Kristu. Nemají-li jeho slova zůstat nepochopena, je nutné udělat podrobnou analýzu jejich významu.

Tato Boží vlastnost byla základem první - Mojžíšské - smlouvy. Bůh použil svou moc k vyvedení svého lidu z egyptského otroctví, a jeho lid užil této vlastnosti k dobytí své zaslíbené země a nastolení Božího království. Tak lid poznal Boha jako inteligentnějšího než byli z této stránky lidé.

Definice pojmů "moc", "autorita "

MOC (v anglické literatuře *autorita*) je schopnost dosáhnout vytčeného cíle. Tato schopnost může být (u myslících bytostí) založena na jednom z následujících faktorů:

- na disponování mocnými tvůrčími i donucovacími prostředky,
- na pověření s všeobecným souhlasem (spravedlnost),
- na přesvědčivosti svých argumentů, na znalostech (moudrost),
- na důvěře (láska *agapé*),

v češtině se běžně rozlišuje význam obou slov a používají se takto:

1. *Moc* má obecný význam. Týká se jak síly ve smyslu dominantního (převládajícího) vlivu fyzikální povahy, tak schopnosti osoby (nebo skupiny osob - spolku) prosadit svou vůli v nějakém okolí, zpravidla v určeném lidském společenství (či obecněji společenství myslících bytostí se svobodnou vůlí) a to jakýmkoli prostředky - včetně nátlaku a násilí, ale také lstí .

2. *Autorita* (česky *pravomoc*) je (v češtině) zákonná moc, neboli v určeném společenství převládající vliv (respekt) založený na zákonném pověření s pravomocí tímto zákonem přesně vymezenou.

V odborné češtině se užívá ještě pojem *přirozená autorita*, což je převládající vliv osobnosti (resp. skupiny osob) či přirozené uznání intelektuální převahy založený na úctě a důvěře daného společenství, přičemž tuto důvěru a vážnost dotyčná osobnost (skupina osob) získala svými prokázanými znalostmi a schopností kdykoli přesvědčit ostatní členy o správnosti svých doporučení a rozhodnutí. [5] Pravomoc je zde určena zvyklostmi (uzancemi) v daném společenství.

Kromě společensky orientovaného pojetí moci disponuje samozřejmě Bůh i mnohými prostředky k tvorbě nových věcí, světů, životů atd. [6]

Smysl moci v lidském společenství

Organizovaná spolupráce členů jakéhokoli společenství více než umocňuje efekt prostého součtu výkonů jednotlivců. Rozdíl je nejlépe patrný na srovnání s nejlépe organizovaným společenstvím, které je lidem známo: společenstvím neuronů v lidském mozku. Jeho nejvyšší část, realizující logické myšlení, je nositelem osobnosti člověka a svou inteligencí mnohonásobně převyšuje výkony největších současných počítačů. Přitom jednotlivý neuron je svou inteligencí na mnohem nižší úrovni než ten nejmenší z příručních kapesních počítačů.

Objev organizované spolupráce lidí v době stavby Babylónské věže hrozil dát tehdejším lidem nesmírně efektivní nástroj zdaleka neodpovídající dosaženému stupni morálního vývoje; nástroj, který by byl zcela jistě zneužit a který by byl ohrozil samu existenci lidstva. Proto bylo nutné, aby Bůh zasáhl a na nějaký čas lidem chopit se této příležitosti znemožnil (Gn.11:1-9).

V dnešní době se lidstvo naopak bez organizované činnosti neobejde. Čas, který Bůh stanovil pro splnění stanoveného úkolu ovládnutí Země a zvířat, se rychle blíží, a nespolupracující lidstvo by úkol splnit prostě nemohlo.

Světské organizace

Světské organizace znají prakticky jen organizaci založenou na hierarchickém principu.

Současní psychologové a sociologové velmi dobře vědí, že má-li kterákoli organizace uspokojivě fungovat, musí mít všichni její vedoucí pracovníci přirozenou autoritu. (Poznámka: V našem zkoumání jsme zjistili, že tato nutnost má charakter principu a nazýváme ji *principem stability hierarchické organizace*). V opačném případě dojde k odcizení vedení a výkonných pracovníků s těmito zhoubnými následky:

- z vedoucích pracovníků se stanou pouzí úředníci a jejich autorita se změní v byrokracii;
- z řadových pracovníků se stanou jen zaměstnanci plnící své úkoly formálně a bez jakéhokoli zájmu o cíle organizace;
- zaměstnanci přestanou chápat vyšší úředníky jako vůdce [7] a začnou je postupně vnímat jako své protivníky; jejich hlavní starostí se stane nalézt způsob, jak odvést co nejmenší množství práce za co největší odměnu, a současně hledání účinné obrany proti aktivitám vedení (odbory a pod.);
- vedoucí pracovníci (směrem zdola nahoru) si postupně uvědomí nedostatky vrcholového vedení organizace a začnou se přidávat k taktice řadových členů hledající u nich větší jistotu. I jejich práce se postupně zformalizuje a ztratí účinnost.

- organizace tak podlehne nesvístiditě [8] a v historicky krátké době dojde k jejímu vnitřnímu zhroucení (kolapsu).

Toto je klasický vývoj všech světských organizací (bez výjimky).

Svět reaguje na permanentně probíhající degenerace a rozpady organizací neustálou instalací nových a nových náhradních organizací, novým a novým vyhlášením starých cílů (i když obvykle pod jinými hesly) a v případě nutnosti vyhlášením nových ideologií (náboženství). **Je to také jedna z hlavních skutečných příčin a důvodů všech reorganizací, revolucí, převratů, dobovačných válek a dalších forem společenských excesů.**

Krise současného světa je způsobena nejen vyčerpáním zdrojů a znečištěním ekosféry ale hlavně vyčerpáním forem, do kterých je možné zahalit stále stejné společenské cíle, jimiž jsou:

- odstranění všech forem lidského utrpení (zločinnosti/kriminality, úrazů a nemocí), náprava poškozených genů;
- odstranění stárnutí a dosažení možnosti individuální "nesmrtelnosti";
- nastolení rovných práv a šancí všech členů lidské společnosti (nastolení spravedlnosti).

V nynější době si již převážná (a rychle narůstající) většina lidí uvědomuje, že (satanem inspirovaná) lidská společnost ve skutečnosti žádný recept na dosažení těchto cílů nemá, a začíná propadat skepsi. Výsledkem je stále narůstající snaha takto "uvědomělých" jednotlivců "užít si života" a to za jakoukoli cenu a bez ohledu na cokoli a kohokoli, dokonce už i včetně vlastního potomstva. Tento fakt je jedním z Biblií předpovězených symptomů (znamení) "konce světa", přesněji "konce satanova světa". [9]

Boží organizace

Jedním z velkých omylů převážné většiny křesťanů je zcela falešná víra, že výše popsany vývoj pro Boží lid neplatí. Ačkoli máme jasné příkazy, že Bohu máme sloužit mj. i celou svou silou rozumu (Ř.12:1), stále se najdou křesťané, kteří klidně uvěří tomu, že Bůh svým svatým duchem bude dělat inteligentní práci za ně. Chovají se jako křesťanské děti, kterým, když hrozí, že budou ve škole zkoušeni, místo aby se učili (to je přece mnoho práce), klidně se večer pomodlí k Bohu, aby jim učení nějak "nalil" svým duchem do hlavy. Druhý den jsou nesmírně překvapeni, že v hlavě nic nemají. A po tom ještě pátrají, jestli se nemodlili špatně. Myslí si: Bůh to přece umí. Vždyť zařídil, že Ježíšovi učedníci se o letnicích také bezpracně "naučili" cizím jazykům. Proč nepomohl mně?

Takže se asi opravdu "špatně" modlili (?).

Stejně neuvěřitelně se chovají křesťané, kteří přijmou nějaká úřední postavení v církvi, a domnívají se, že k tomu nepotřebují žádné schopnosti, žádný talent, žádné předběžné vzdělání. Někteří se dokonce domnívají, že je to tak lépe, protože "nejsou načichlí světským duchem". Vůbec nechápou, že organizační práce je profesí stejně jako třeba řízení automobilu. Nikoho by přece ani nenapadlo, aby si třeba suverénně sedl za volant autobusu, když předtím nikdy žádné vozidlo neřídil, a spoléhal se na pomoc svatého ducha. A to zvláště, když v autobusu bude sedět mnoho lidí. Jaký div, že takoví "boží služebníci" svou práci dělají špatně (často velmi špatně) a ze zoufalství se dopouštějí všech možných přestoupení jen aby

své nedostatky zakryli - bohužel včetně takových praktik, jako je svalování příčin neúspěchů na členy křesťanského sboru. Církevní byrokrati se opájejí slovem apoštola Jakuba:

Jk. 1:5- 8	<i>Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Necht' však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane; je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí.</i>
------------------	---

Domnívají se, že tento text platí nejen pro moudrost, ale i pro inteligenci, znalosti, schopnosti, předpoklady a pod. Přitom moudrost je schopnost poučit se ze zkušeností vlastních či cizích. Byrokrat ("Boží služebník v úředním postavení"), který prosí Boha aby zmoudřel, smí očekávat zmoudření jen v tom, že pozná [10], že se ke své práci nehodí, a tuto zkušenost by měl vyhodnotit - odejít z funkce.

Na druhé straně je skutečností, že organizace založená na křesťanských principech vydrží mnohem více (a déle) než organizace světské. Nikoli však proto, že je tak dobře řízena, nýbrž pro dobrou vůli svých členů, kteří nedostatky jejich řídicích úředníků přikrývají láskou a osobním nasazením napravují škody. Nemůže se proto chlubit jakýmsi novými "božími" metodami.

Bohu JHVH je tato skutečnost dobře známa. Podle toho také jedná a ke stále novému a novému velikému překvapení úředníků stále opakuje týž postup, když chce svému lidu sdělit nové myšlenky: Nikdy je totiž nesděluje představitelům své organizace přímo, ale vždycky skrze řadové členy. Někdy sice těmto členům později zajistil povýšení (na příklad Mojžíš), častěji však byli oficiální organizací pronásledováni. Vždy však platilo, že se při nové smlouvě stal nový pomazaný Boží služebník sice základním kamenem této smlouvy, avšak jinak "bezvýznamným, zavrženým, opovrženým" (Mojžíš i Ježíš) (Ž.118:22; Sk.4:11).

A bude tomu tak i po třetí!

Princip Boží organizace byl na počátku rovněž hierarchický, avšak postupně Bůh svůj lid, který se má stát vzorem, vychovává k přechodu na uspořádání síťové - nehierarchické. To ovšem ještě dlouho potrvá.

Božská podstata

Co měl apoštol Pavel na mysli, když řekl, že " v něm (v Ježíši Kristu) tělesně přebývá celá plnost božské podstaty "?

Kontext výroku, který zní:

Ko. 2:8- 10	<i>"Dávejte pozor: Možná, že existuje někdo, kdo vás odvede jako svou kořist prostřednictvím filozofie a prázdného podvodu podle lidského ústního podání, podle základních věcí světa, a ne podle Krista; protože v něm tělesně přebývá celá <u>plnost</u> božské podstaty. A tak vlastněte <u>plnost</u> prostřednictvím toho, kdo je hlavou veškeré vlády a autority."</i>	PNS
	<i>"Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filozofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. V něm je přece vtělena všechna <u>plnost</u> božství; v něm jste i vy dosáhli <u>plnosti</u>. On je</i>	EP

	<i>hlavou všech mocností a sil."</i>	
--	--------------------------------------	--

Ještě než budeme zkoumat pojem sám, prozkoumejme detaily kontextu:

Proč je řeč o filozofiích?

Položme si otázku: Jaké důvody by mohl mít křesťan k tomu, aby se začal zabývat světskými filozofiemi?

Aby se křesťan vůbec pustil do debaty se světským filozofem, musí mít k tomu nějaký vážný důvod. Od křesťana se očekávalo (a očekává), že v debatách bude obhajovat Boží a Ježíšovo poselství lidstvu (evangelium) a nikoli zkoumat, zda by náhodou neměl křesťanství pod nějakou záminkou opustit. Křesťanství mělo být přijímáno především pro své mravní hodnoty, a jen křesťané velmi vzdělaní (kterých bylo velmi málo a ani dnes jich není příliš mnoho) se mohli pustit a pouštět do takové debaty o filozofiích, která by měla nějakou smysluplnou úroveň.

Tohle všechno křesťané věděli a vědí. Komu tedy byla slova určena? Který křesťan mohl být sveden "prázdným a klamným filozofováním"?

Odpověď zní: Jen ten, kdo nemohl být schopen poznat prázdnotu takové pseudoargumentace, tedy nevzdělaný křesťan. [11]

Nyní se podívejme na význam slova:

Co je to "plnost"?

Ex. 23:26	<i>ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná; obdařím tě <u>plností</u> let.</i>	120 let
Iz. 65:20	<i>Nikdy už tam nebude dítě, které zemře v několika dnech, ani stařec, který by se nedožil <u>plnosti věku</u>, protože bude mladíkem, kdo zemře ve stu letech. Ale hříšník, byť stoletý, bude zlořečen.</i>	120 let
J.3:34	<i>Ten, koho poslal Bůh, mluví slova Boží, neboť Bůh udílí svého <u>Ducha</u> v <u>plnosti</u>.</i>	Úplná znalost
J. 17:13	<i>Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím ještě na světě, aby v sobě měli <u>plnost mé radosti</u>.</i>	I radost má nějaké maximum
Ř. 15:29	<i>Jsem jist, že až k vám dojdu, přijdu s <u>plností Kristova požehnání</u>.</i>	Požehnání = zdar a ten nemůže být větší než 100 %
1K. 10:26	<i>"Hospodinova je <u>země</u> i její <u>plnost</u>."</i>	Všechno na ní
1Te. 1:5	<i>neboť naše evangelium k vám nepřišlo pouze v slovech, ale v moci <u>Ducha svatého</u> a v <u>presvědčivé plnosti</u>. Víte, jak jsme si kvůli vám počínali, když jsme byli u vás.</i>	Dobrá zpráva není nekonečný řetěz dobrých zpráv
1K. 13:10	<i>až přijde <u>plnost</u>, tehdy to, co je částečné, bude překonáno (dokonce odstraněno - PNS, vyhlazeno - KB) [12]. (Řeč je o poznání a prorokování)</i>	Plnost má jinou kvalitu než částečnost

Ef. 1:23	<i>církve, která je jeho tělem, <u>plností</u> toho, jenž přivádí k naplnění všechno co jest.</i>	Fungující sbor je cílem Ježíšova úsilí
Ef. 3:19	<i>poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vší <u>plností</u> Boží.</i>	Zřejmě všemi čtyřmi vlastnostmi
Ef. 4:13	<i>až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy <u>plnosti</u>.</i>	Etalonem pro zralost je Kristus
J.1:16	<i>Z jeho <u>plnosti</u> jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí.</i>	Ježíšova úplnost je důkazem, který ho opravňuje k udělování milosti.
Ko. 1:19	<i><u>Plnost sama se rozhodla v něm přebývat, (EP) protože [Bůh] uznal za dobré, aby v něm přebývala všechna plnost (PNS)</u></i>	Ježíš měl všechny čtyři vlastnosti v Otcem požadované míře.
Ko. 2:9,10	<i>V něm je přece vtělena všechna <u>plnost božství</u>; v něm jste i vy dosáhli <u>plnosti</u>. On je hlavou všech mocností a sil.</i>	Společenství jeho následovníků jako celek je schopno mít jeho vlastnosti.

Texty nám poskytují zajímavá poučení:

1) Samo slovo *plnost* ukazuje na omezení. Může-li být něco *plné*, potom by nemělo být *přeplněné* a už vůbec by nemělo být mít *nekonečně* velký obsah.

2) V textech se slovo *plnost* vyskytuje v těchto spojeních:

Plnost let, věku, času - Protože čas stále ubíhá, je zřejmé, že z Božího pohledu je ke každé činnosti a dokonce i existenci vždy vyměřeno jen určité konečné období.

Kaz. 3:1-8	<i>Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat; je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje.</i>
Kaz. 3:11	<i>On všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti, jenže člověk nevystihne začátek ani konec díla, jež Bůh koná.</i>
Kaz. 3:17	<i>Řekl jsem si v srdci: Spravedlivého i svévolníka bude soudit Bůh, nastane čas soudu nad vším děním, nad vším, co se koná.</i>
Kaz. 7:17	<i>Nebud' příliš svévolný a nebud' jako pomatenec; proč bys umíral, než vyprší tvůj čas?</i>
Kaz. 8:5,6	<i>Kdo dbá na příkazy, neokusí nic zlého, srdce moudrého ví, že nastane čas soudu. Nad každým děním nastane čas soudu; na člověku je mnoho zlého.</i>

Pojem *věčný život* proto může mít význam jen v kontextu platnosti Božího koncepčního zákona, nazývaného dnes zákonem dialektickým: Zvrat kvantity v kvalitu. I život, který nikdy

nekončí, se musí po nějaké době změnit v cosi vyššího, o čem zatím nemáme představu a těžko to můžeme nazývat *lidským životem* v dnešním slova smyslu.

- Plnost Ducha - Člověk zjevně nemůže (v nynější podobě) získat nekonečně velké schopnosti. Přesněji to znamená, že přemíra kterékoli schopnosti v konkrétním čase a situaci by byla člověku na škodu.
- Plnost radosti - I v této oblasti je nebezpečné jít nad stanovené meze - třeba pomocí drogy.
- Plnost požehnání - Požehnání souvisí se vzrůstem. Existuje proto Bohem určené optimum pro všechno lidské vlastnictví. Přemíra opět škodí. Měřítkem jsou zjevně objektivní potřeby člověka i jakéhokoli společenství.
- Plnost země - Ani země nemůže být a neměla by být přeplněna či přeplňována, a to čímkoli (včetně obyvatelstva).
- Plnost evangelia - Evangelium je dobrá zpráva. Ve jménu evangelia se však nesmí slibovat více, než Bůh svému lidu skutečně slíbil. Takové evangelium je falešné: vzbuzuje falešné naděje a očekávání a následně i zklamání.
- Plnost poznání a prorokování - V daném čase existuje optimální míra znalostí, poznání, či vědění. Přemíra znalostí člověka svádí k nadutosti, přezírání ostatních a konečně k sobectví ve všech jeho podobách.
- Plnost sama - Tento pojem nás učí, že *plnost* (dnes *optimální míra*) je jedním ze zásadních principů tohoto Bohem JHVH vytvořeného vesmíru. *Nekonečno* nemůže člověk očekávat v žádné podobě; je to jen pracovní pojem, který nemá žádný skutečný odraz v přírodě. [13]
- Plnost božství (bůh = mocný) - Samozřejmě ani moc není neomezená. Pojem " *všemohoucí* " opět souvisí s nekonečnem, protože vlastně znamená " *nekonečně mocný* ". [14]

Apoštol Pavel uvádí kontrast *světského zkoumání* versus *plnost*. Znamená to, že světský postoj je neúplný - chybí mu pohled ostatních vlastností (láska, spravedlnost, moudrost). Proto je třeba hledat nejen moc ale i ty ostatní a to rovnoměrně.

Podstata Boží moci

V obecně známém textu

J.1:1 *Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.*

je nejasnost. Všeobecně se má za to, že Slovo je jen jiné jméno pro Duchovního Ježíše Krista. Málo je známo, že původní význam slova *Slovo* je *vědomosti, znalosti, poznatky*. Skutečný význam textu je proto

Na počátku byly vědomosti a ty měly takovou moc, že se samy staly nositelem moci. Nebo moderněji Na počátku byl velmi inteligentní projekt, který se stal základem veškerého stvoření.

Podstatou Boží moci jsou proto jeho vědomosti.

Podstatou Boží moci je autorita a schopnost tvořit založená na vědomostech. Bůh ji používá k stvořitelské práci, ke káráni a k nápravě. **Na rozdíl od svých přirovnání k lidem Bůh ve skutečnosti nikdy nepoužívá svou moc ke mstě.**

Tuto vlastnost - moc - předvedl Bůh lidstvu tím, že ji učinil základem své první smlouvy s částí lidstva - s Izraelským národem.

Spravedlnost - symbolem byl lev

Lev asi působil dojemem spravedlivého tím, že ve svém chování k ostatním lvům své skupiny se jevil jako nejvíce nestranný ze všech zvířat a nikdy neútočil na kořist sytý.

Spravedlnost lidská

Slovo *spravedlnost* souvisí v češtině se slovem *spravovat*, *správce* a základem jeho pochopení byla nestrannost správce při odměňování i trestání a poctivost při dodržování smlouvy. Dnes se toto slovo užívá ve dvou odlišných významech:

1) Spravedlnost jako *vlastnost společenského stavu*.

2) Spravedlnost jako *vlastnost člověka* (respektive jiné myslící a svobodnou vůlí nadané bytosti).

Je proto nutné zkoumat vždy tam, kde není toto slovo opatřeno potřebným vyjasňujícím přívlastkem, který z obou významů je v textu použit.

Poznámka: Příruční slovník naučný uvádí, že *spravedlnost* je *žádoucí společenský stav, žádaný lidské jednání*.

ad 1) Za spravedlivou je v první řadě pokládána společnost, v níž je každému jejímu členu nějakým způsobem zaručeno prosazení svého práva a dovolání se (stalo-li se předmětem sporu), a v níž je naopak možné potrestat kteréhokoli jejího členu, který neplní své povinnosti vůči této společnosti nebo omezuje práva jiných. Teoretickým cílem spravedlivé společnosti je dosáhnout stavu, kdy všichni její členové mají stejná práva. Problémem však je, že taková rovnostářská společnost by se musela skládat ze stejných jedinců se stejnými schopnostmi a možnostmi, což v reálné společnosti neexistuje a určitě nikdy existovat nebude. Komunisté vyhlásili, že ve spravedlivé společnosti bude platit již zmíněná zásada: "Každý podle svých schopností a každému podle jeho potřeb"; neřekli však (a ani říci nemohli), jak ony skutečné schopnosti a skutečné potřeby jednotlivců objektivně hodnotit. Nicméně takový stav lidským cílem opravdu je a proto nezbývá, než hledat a zdokonalovat metody uvedených hodnocení. Nedokonalost minulých i soudobých metod proto neumožňovala a neumožňuje takovou ideální spravedlnost, a to ani při nejlepší vůli a snaze ji uskutečnit, ale jen se k ní postupně přibližovat. Mnohem větší obtíž však je, že i kdybychom uměli taková hodnocení dokonale, musely by být důsledně aplikovány vůli všech členům celé společnosti.

ad 2) Spravedlivý člověk jedná podle svých možností v souladu se svými právy a povinnostmi a navíc dopomáhá podle svých možností k právu svému bližnímu, jehož právo je zpochybněno či porušeno. Obdobným problémem je znalost zmíněných možností, a to jak u ostatních členů společnosti, tak i jeho samého, protože schopnost dobře poznat všechny své možnosti má jen málokdo (spíše nikdo).

V obou případech je problémem definice slova *spravedlnost* objektivnost poznání oněch *možností, schopností a potřeb* jak jednotlivce tak i jejich skupin a celé společnosti vůbec.

Poznámka: To je důvod, proč je nutné řídit se Božími (a nikoli lidskými) zásadami - a samozřejmě je znát.

Spravedlnost Boží

Význam slova v Bibli

V Písmu se vyskytují texty, které užívají slov "spravedlnost" a "právo" způsobem, který je činí nesrozumitelnými.

Příklad (vše PNS):

Ř.4:3,9	"Abrahám projevoval víru v Jehovu, a to mu bylo počítáno za spravedlnost." ... "Abrahámovi byla jeho víra počítána za spravedlnost."
Gn.15:6	"A uvěřil Jehovovi; a počítal mu to za spravedlnost."

Tyto výroky (měřeno dnešním významem slov) jsou nesrozumitelné a výklady jsou násilné. Je tedy nutné objasnit význam zmíněných slov, aby bylo možné textům přesně porozumět.

Význam dalších slov z této oblasti ve svatých Písmech

Spravedlnost, spravedlivý

V hebrejském originále Písem však slovo, překládané většinou jako " *spravedlivý* ", znamená " *přijatelný, odpovídající Božím požadavkům, pravý* " (Biblický slovník A. Novotný). Slova z úvodních textů, týkající se Abraháma, by proto bylo třeba přeložit takto: " *Abrahám uvěřil Bohu a na tomto základě byl shledán přijatelným pro další vývoj* ". [15]

Poznámka: Měřítkem spravedlnosti byl výlučně Boží soud, protože lidé sice měli zákon "napsán na svých srdcích" [16], avšak pro svou nedokonalost byl i tento zákon nedokonalý a Boží zákon dosud neměl písemné vyjádření. Nedokonalí lidé proto Boží spravedlnost často nechápali, a nejen to, nechápali ji nezřídka ani potom, co dostali psaný zákon [17], a dokonce ji často nechápou až do dnešní doby. [18]

Ospravedlnění

Ospravedlnit znamená dodatečně prokázat, že nějaký stav odpovídal a odpovídá měřítkům spravedlnosti, ačkoli do té doby o tom existovaly pochybnosti.

Příklad: Ospravedlnění Boží vlády bude spočívat v těchto bodech:

1. Lidstvo bude stát tváří v tvář svému zničení, protože žádný typ světské vlády prokazatelně nedokázal zastavit kolaps civilizace a zhroucení ekosféry.
2. Duchovní Izrael naopak prokáže, že společenství, řídicí se Božími zákony, dokáže jako jediné tuto situaci zvládnout.
3. Lidé, kteří budou chtít přežít, tak budou muset chtě nechtě tuto vládu přijmout a uznat, že ona jediná má právo vládnout na celém světě.

Právo

Právo je taková množina aktivit bytosti se svobodnou vůlí, která je buď reálnými autoritami společnosti zaručena nebo alespoň okolím této bytosti tolerována. Není to tedy právo dané psaným zákonem (který nemusí být dodržován případně prosazován) ale právo skutečné (od slova "pravý"), jehož uplatňováním dotyčný (dotyční) neriskuje trest (lhostejno zda legální či ilegální).

Soud

Soud je hledání pravdy při sporu. Cílem soudu je nalezení práva.

Smlouvy jako součást spravedlnosti

Smlouvy s Bohem

Všichni vědí, že mezi dospělými lidmi je právo založeno na jimi uzavřených smlouvách mezi sebou. Ačkoli to pro neznalého člověka jistě zní překvapivě, Bůh uzavírá s vybranými lidmi smlouvy také. To musí znít nepochopitelně: Smlouva mezi partnery tak nesrovnatelnými v moci? [19]

Bůh skutečně má k takovému postupu důvody. Boží práce s lidmi je nesmírně obtížná. Je to proto, že lidé byli svedeni vydat se cestou "dospělých" (bohů), zatímco jsou "děťmi". Bůh tento stav musí respektovat - musí tedy s lidmi zacházet jako s dospělými, přestože se lidé jako dospělí nechovají a ani chovat nemohou.

Poznámka: Zkuste na příklad jednat s někým, kdo je nezralý, jako s dospělým. Už s dětmi to je problém. U nich je však výhodou, že si svoji nedospělost neuvědomují - necítí se být dospělými. Pokud však máte vyjednávat se skutečným "dospělým" člověkem, který z nějakého důvodu nestihl dozrát, nastanou vám velmi krušné chvíle. Takový člověk si totiž uvědomuje svoji "dospělost" před zákonem (na rozdíl od své nezralosti), a dožaduje se jejího respektování. Nedá vám šanci jeho nezralý úsudek obejít, jak se vám to často povede v případě dítěte. [20]

V takové paradoxní situaci vůči nám je i Bůh.

To je důvod, proč s námi musí uzavírat smlouvy - jinak by nám totiž vůbec neměl právo do něčeho mluvit (pokud chce zachovat princip svobodné vůle, a to on chce především!).

Není tedy pravda, že Bůh nechal lidstvo na pospas svému osudu. Stav, který byl na přelomu století označován výrazem "Bůh je mrtev" je způsoben tím, že Bůh do lidských dějin není oprávněn zasahovat - lidstvo bylo svedeno k tomu, aby se postavilo se předčasně do role jeho partnera (Gn.3:22). Výjimkou jsou tyto situace:

- U lidí, u nichž není naděje na vývoj svobodné vůle - stav populace před potopou (Gn.6:5)
- U lidí, s nimiž uzavřel takovou jimi schválenou smlouvu, která ho k zásahu opravňuje.

To je právní zdůvodnění například i jeho zdánlivé lhostejnosti k tolika krutostem, kterých se lidé dopouštěli během celé své historie.

Poznámka: V nebesích jsou všechny vztahy mezi bytostmi se svobodnou vůlí založeny na smlouvách - nikde neexistuje nátlak či jiné zneužívání moci nebo síly. [21] Bůh svým příkladem doporučuje tuto formu i svému lidu.

První smlouvu - tehdy vlastně jednostranný závazek - uzavřel Bůh s Noémem. Zněla:

Gn. 6:13- 21; 7:1- 4	<i>I řekl Bůh Noemu: "Rozhodl jsem se skoncovat se vším tvorstvem, neboť země je plná lidského násilí. Zahladím je i se zemí. Udělej si archu z goferového dřeva. V arše uděláš komůrky a vysmolíš ji uvnitř i zvenčí smolou. A uděláš ji takto: Délka archy bude tři sta loket, šířka padesát loket a výška třicet loket. Archa bude mít světlík; na loket odshora jej ukončíš a do boku archy vsadíš dveře. Uděláš v ní spodní, druhé i třetí patro. Hle, já uvedu potopu, vody na zemi, a zahladím tak zpod nebe všechno tvorstvo, v němž je duch života. Všechno, co je na zemi, zhyne. <u>S tebou však učiním smlouvu.</u> Vejdeš do archy a s tebou tvoji synové, tvá žena i ženy tvých synů. A ze všeho, co je živé, ze všeho tvorstva, uvedeš vždy po páru do archy, aby s tebou zůstali naživu; samec a samice to budou. Z rozmanitých druhů ptactva a z rozmanitých druhů zvířat a ze všech zeměplazů rozmanitých druhů, z každého po páru vejdou k tobě, aby se zachovali při životě. Ty pak si naber k obživě různou potravu, nashromáždí si ji, a bude tobě i jim za pokrm." I řekl Hospodin Noemu: "Vejdi ty a celý tvůj dům do archy, neboť vidím, že ty jsi v tomto pokolení jediný můj spravedlivý. Ze všech zvířat čistých vezmeš s sebou po sedmi párech, samce se samicí, ale ze zvířat, která nejsou čistá, jen po páru, samce se samicí. Také z nebeského ptactva po sedmi párech, samce a samici, aby zůstalo naživu potomstvo na celé zemi, neboť již za sedm dní sešlu na zemi déšť, který potrvá čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Smetu z povrchu země vše, co povstalo, co jsem učinil."</i>
-------------------------------	--

Bůh oznamuje své rozhodnutí odstranit nenapravitelné stvoření a zachování Noémoveho rodu za podmínky, že Noé provede všechny příkazy.

Poznámka: Všimněme si, že záchrana nebyla věcí nějakého zázraku; Noé obdržel jen ty informace, které nevěděl.

Druhá smlouva byla rovněž s Noémem:

Gn. 9:9,11	<i>"Hle, já ustavuji svou smlouvu s vámi a s vaším potomstvem. Ustavuji s vámi svou smlouvu. Už nebude vyhlazeno všechno tvorstvo vodami potopy a nedojde již k potopě, která by zahladila zemi."</i>
---------------	---

Noé s rodinou právě absolvovali v pravém slova smyslu hrůzný zážitek (potopu), který v nich mohl zanechat pocit zbytečnosti se o cokoli snažit a neustálý strach z možnosti zopakování. Bůh je proto ujišťuje, že se už nic podobného opakovat nebude.

Abrahámovská smlouva (ve skutečnosti Boží závazky - Ga.3:18)

Další smlouva je opět Božím slibem. Potvrzuje, že přinejmenším jím vybraní lidé měli velký zájem o budoucnost svého potomstva [22] a slib se týká právě jeho.

Verš	Text	Komentář
-------------	-------------	-----------------

Gn.15:18; 17:7	" Tvému potomstvu dávám tuto zemi". "Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve všech pokoleních"	Slib nejen Abrahámovi, ale i jeho potomkům
Gn.17:2-4	" Převelice Tě rozmnožím"	Změna jména (Abram - Abrahám)
Gn.17:6	" Staneš se otcem davu národů "	<u>nejen Izraelského (!)</u>
Gn.17:7	Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve všech pokoleních činím totiž smlouvou věčnou, že budu Bohem tobě i tvému potomstvu.	Bude jim Bohem
Gn.17:8	A tobě i tvému potomstvu dávám do věčného [23] vlastnictví zemi, v níž jsi hostem, tu celou zemi kenaanskou. A budu jim Bohem."	Území dostanou do trvalého držení.
Gn.17:16	" Vzejdou z tebe <u>králové národů</u> "	Slíbené trůny
Gn.17:20	<u>Pro Izmaele: Rozmnoží se ve velký národ a zplodí 12 knížat</u>	to jsou symboly vůdců neizraelských národů
Gn.17:10	Znamením mé smlouvy mezi mnou a vámi i tvým potomstvem, kterou budete zachovávat, bude toto: Každý mezi vámi, kdo je mužského pohlaví, bude obřezán.	Obřízka jako povinnost.

Obřízka sloužila jednak jako označení příslušnosti ke společenství, a jednak měla zdravotně hygienický charakter. [24]

Smlouvy zřejmě slouží budoucnosti. Bůh v dalších svých vystoupeních slibuje, že jeho lid bude mít příležitost uskutečnit království nového a přitom vzorového typu. Smluvně je to zakotveno skrze Mojžíše a na vůdce i lid jsou již kladeny požadavky a podmínky platnosti smlouvy. Bůh se zavazuje opět k věcem, pomáhajícím potomstvu a jeho rozvoji. Slibuje zejména tyto věci:

- zdraví a plodnost národa
- bezpečí před útoky okolních národů
- dostatek až nadbytek potravy zajištěním počasí vhodného především pro zemědělskou výrobu.

Ex. 15:26	Řekl: "Jestliže opravdu budeš poslouchat Hospodina, svého Boha, dělat, co je v jeho očích správné, naslouchat jeho přikázáním a dbát na všechna jeho nařízení, nepostihnu tě žádnou nemocí, kterou jsem postihl Egypt. Neboť já jsem Hospodin, já tě uzdravuji."
Ex. 23:25,26	Budete sloužit Hospodinu, svému Bohu, a on požehná tvému chlebu a tvé vodě. Vzdálím od tebe nemoc; ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná; obdařím tě plností let.
Lv. 25:18,19	Budete dodržovat má nařízení, dbát na moje řády a podle nich jednat. Tak budete bezpečně přebývat na zemi. Země vám vydá své plody a budete jíst dosyta a přebývat na ní bezpečně.
Lv. 26:5,6	Výmlat bude trvat až do vinobraní a vinobraní zas až do setby. Najíte se svého pokrmu dosyta a budete sídlit ve své zemi bezpečně. Zemi daruji pokoj a nikdo vás nebude děsit, když budete spát. Učiním také přítrž řádění zlé zvěře v zemi a vaši

	<i>zemí nebude procházet meč.</i>
Ex. 19:5,6	<i>Nyní tedy, budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým. ...</i>

Bůh svému lidu slíbil bezpečí a hojnost - dnes se takový stav nazývá blahobytem. Bylo možné očekávat, že spokojenost lidí povede ke zlému? To je velmi vážná otázka, která je pro lidstvo výzvou i dnes. Tehdy Bůh oznámil, že jeho smluvní lid se skutečně obrátí ke zlému:

Dt.31:16	<i>Hospodin řekl Mojžíšovi: "Hle, ty ulehneš ke svým otcům a tento lid povstane a bude smilnit s cizími bohy země, do níž vstupuje, opustí mě a poruší mou smlouvu, kterou jsem s ním uzavřel.</i>
----------	--

Poznámka: Bude to platit i dnes? Platí stále ještě, že lidstvo jako celek potřebuje ke své výchově zlo?

Bohužel ano. Lidé, kteří dokazují neexistenci Boha tím, že by přece nemohl připustit, aby trpěli nevinní, si neuvědomují, že utrpení nevinných nepochází od něj ale existuje pro lidskou neposlušnost jeho zákonů. Většina lidí si představuje Boha jako někoho, kdo má pomáhat právě jemu nebo i tomu či těm, se kterými právě on sympatizuje. Jednotlivec zapomíná na to, že Bůh musí vychovávat především lidstvo jako celek, a jednotlivci nebo menším skupinám lidí může pomoci jen tehdy, je-li to v zájmu lidstva. To vyplývá ze zákonů přírody, které stanovil ještě před stvořením, a z jeho záměru tvořit bytosti se svobodnou vůlí.

Kdo smí být vůdcem v novém království?

Na každou autoritu nového království (dnes bychom řekli, že na státní úředníky) měl Bůh další požadavky (vše PNS):

Verš	text	význam
Ž.15:2	<i>žije bezúhonně</i>	nebylo proti němu vzneseno podložené obvinění
	<i>jedná spravedlivě</i>	v souladu se zákonem a svým svědomím
	<i>ze srdce zastává pravdu</i>	vedou ho k tomu jeho pohnutky a ne jen strach z trestu
Ž.15:3	<i>nemá pomlouvačný jazyk</i>	nemá sklon k pomlouvání
	<i>na svého druha nekydá hanu</i>	nesnižuje vážnost spolupracovníků
	<i>druhému nedělá nic zlého</i>	varuje se jakéhokoli poškození jiných
Ž.15:4	<i>pohrdá tím, kdo je hoden zavržení</i>	neprojevuje sentimentalitu u prokazatelně zlovolného člověka
	<i>váží si těch, kteří se bojí Jehovy</i>	nepokládá slušnost a poctivost za lidskou slabost ("měkkost")
	<i>nemění, co odpřísáhl, byť i ke své škodě</i>	dodržuje své sliby
Ž.15:5	<i>nepůjčuje na lichvářský úrok</i>	neobohacuje se
	<i>nedá se podplatit proti</i>	nedá se korumpovat

	nevinnému.	
--	------------	--

Nepožadujeme dnes po státních úřednících totéž?

Krev smlouvy.

Zdůvodnění

Kdo čte Bibli poprvé, asi se zarazí nad jednou skutečností: Uzavření smlouvy bylo vždy provázáno nějakou obětí. Na příklad:

Ex. 24:8	<i>Mojžíš vzal krev, pokropil lid a řekl: "Hle, krev smlouvy, kterou s vámi uzavírá Hospodin na základě všech těchto slov."</i>
Za. 9:11	<i>"Pro krev smlouvy s tebou propustím tvé vězně z cisterny, v níž není vody.</i>
Mt. 26:28	<i>Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.</i>
Mk. 14:24	<i>A řekl jim: "Toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé.</i>
L.22:20	<i>A právě tak, když bylo po večeři, vzal kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá."</i>
1K. 11:25	<i>Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku."</i>
Žd.9:18	<i>Proto ani první smlouva nebyla uzavřena bez vylití krve;</i>
Žd.9:20	<i>"Toto je krev smlouvy, kterou s vámi uzavřel Bůh."</i>
Žd. 10:29	<i>Pomyslete, oč hroznějšího trestu si zaslouží ten, kdo zneuctí Božího Syna a za nic nemá krev smlouvy, jíž byl posvěcen, a tak se vysmívá Duchu milosti.</i>
Žd. 12:24	<i>a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova.</i>
Žd. 13:20	<i>A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše,</i>

A aby to nebylo málo, jeden text dokonce říká: "Smlouva není platná bez smrti lidského účastníka smlouvy". (Žd.9:11-22 PNS)

Celý popis pocházející od apoštola Pavla zní:

Žd. 9:11-22 (PNS)	<i>Když však Kristus jako velekněz dobrých věcí, které nastaly, přišel skrze větší a dokonalejší stan, ne udělaný rukama, totiž ne z tohoto stvoření, nevstoupil s krví kozlů a mladých býků, nýbrž se svou vlastní krví jednou provždy do svatého místa a obdržel (pro nás) věčné osvobození. Jestliže totiž krev kozlů a býků, a popel z jalovice, vykropená na ty, kteří byli poskvrněni, posvěcuje do té míry, že je tělo čisté, oč více krev Krista, který se prostřednictvím věčného ducha obětoval bez vady Bohu, očistí naše svědomí od mrtvých skutků, abychom prokazovali posvátnou službu živému Bohu? Proto je tedy prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kteří byli povoláni, obdrželi slib věčného dědictví, protože nastala smrt pro (jejich) propuštění výkupným</i>
----------------------	--

z přestupků pod dřívější smlouvou. Vždyť kde je smlouva, (tam) musí být opatřena smrt (lidského) účastníka smlouvy. Smlouva je totiž platná nad mrtvými (oběťmi), protože nikdy není v platnosti, dokud žije (lidský) účastník smlouvy. Proto ani dřívější (smlouva) nebyla zasvěcena bez krve. Když totiž Mojžíš sdělil všemu lidu každé přikázání podle Zákona, vzal krev mladých býků a kozlů s vodou a šarlatovou vlnou a yzopem, pokropil samotnou knihu a všechen lid a řekl: "To je krev smlouvy, kterou vám Bůh uložil jako příkaz." A krví podobně pokropil také stan a všechny nádoby k veřejné službě. Ano, téměř všechno se podle Zákona očišťuje krví, a pokud není vylita krev, nedochází k odpuštění.

To vypadá, jako kdyby Bůh zvaný JHVH byl opravdu krvežiznivý. Jak to tedy je?

1. Člověk, odsouzený ke smrti, nemůže s nikým uzavírat žádnou smlouvu týkající se budoucnosti, protože se za ni nemůže zaručit. Tato skutečnost je respektována i světskými zákony.
2. Lidé byli pro Adamův hřích odsouzeni k smrti a s lidmi odsouzenými ke smrti nemůže ani Bůh uzavírat žádnou smlouvu natož smlouvu o "věčném" životě, dokud první trest nebyl vykonán, tj. dokud každý člověk napřed nezemřel. Z toho plyne, že dokud nebyla přinesena výkupní oběť, mosaická smlouva by byla bývala vlastně neplatná (a Pavel to musel připomínat). Proto smlouva s Izraelským národem musela být uzavřena na základě "milosrdenství", které však bylo nutné dodatečně ospravedlnit (Ř.3:25).
3. V té době byl totiž ještě otevřen spor ohledně kvality stvoření lidí (satan tvrdil, že lidé byli stvoření nekvalitně); Bůh zcela jistě musel satanovi slíbit, že svým Kristem dodatečně prokáže nevinnost prvních lidí a tudíž oprávnění k jejich omilostnění (Iz.6:6,7).
4. Ježíš Kristus skutečně prokázal, že lidé byli stvoření dostatečně dobře a že poučený člověk je schop odolat satanovým svodům. Musel však za lidskou stranu zemřít (výkupní oběť), aby tak byl vykonán trest smrti za jedení ze stromu poznání dobrého a zlého. Teprve potom bylo lidstvo zbaveno povinnosti zemřít a smělo se stát faktickým a plnoprávným účastníkem smlouvy. **Ježíš prokázal toto: Eva satanovi podlehla jen proto, že neměla dost informací a byla oklamána. Byla tedy zkoušena nad své možnosti (nebyla pro takovou zkoušku dostatečně připravená) a tudíž nenese vinu. Její smrt zavinil satan, který byl tak usvědčen ze lži a vraždy. (J.8:44). On sám tedy bude muset zaplatit tuto vinu smrtí.**

Mosaická smlouva tedy byla podmíněna slíbenou budoucí výkupní obětí a apoštolem Pavlem zdůrazňovaná souvislost krve se smlouvou byla opakovaným poukazováním na tuto skutečnost.

Některé problémy s realizací Boží spravedlnosti

Slavný král David říká: "Matka mne počala v hříchu" (Ž.51:5)

Tento text je všeobecně pokládán za odvolání na "dědičný hřích". Král David odkazoval na svou zděděnou hříšnost, avšak zmiňuje se jen o své matce. [25] Určitě nelhal. Nevíme sice, čím se jeho rodiče provinili, ale možná, že jeho matka měla pohlavní styk se svým mužem ještě před svatbou, což se tehdy za hřích pokládalo.

Boží spravedlnost u nesmluvního lidu (tzv. pronárodů)

Národy, které neměly smlouvu s Bohem JHVH, nebyly zcela vyňaty z Boží spravedlnosti. Tyto národy uctívaly neexistující božstva a Bible nazývá takovou "bohoslužbu" modloslužbou. Modloslužba byla vždy nějak spojena s protipřirozeným chováním lidí. V důsledku toho mohli být trestáni i bez existence psaného zákona.

Biblické příklady modloslužby: Putifarova žena svádějící Josefa k cizoložství, posvátná prostituce, obětování dětí ... (Gn.39:7; Oz.4:14; Lv.20:2)

Když lidé poznali rozdíl mezi dobrem a zlem, pochopili, že přirozené instinkty, které dostali od Stvořitele, jim prostřednictvím pocitu libosti ukazovaly dobré a pocitem odporu zlé. Tak měli zákon "napsán na svých srdcích". Nově pěstované žádosti nebo odpor vždy směřovaly k zlému, protože člověku žádný pocit ani nechyběl, ani nepřebýval. Z téhož důvodu vedly přirozené Bohem dané instinkty ke vhodné volbě manželského druhu a proto mohl Ježíš říci "*co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!*" (Mk.10:9).

Dnes je však velká část lidských instinktů porušena, a proto na ně nelze spoléhat. [26] Ve svém rozhodování se musíme řídit moudrostí - "stromem života se musí stát moudrost" (Př.3:13,17,18). Z toho důvodu také Bůh dával napřed pevně stanovené zákony a v druhé smlouvě je uvolnil.

Trestání křesťanů (církví - duchovních národů)

Sváry mezi církvemi

Křesťanství je další (po Mojžišské smlouvě) cesta k výchově člověka a tím dosažení původního Božího předsevzetí. Podstatné je, že křesťanské nauky - ačkoli je jednotlivé církve většinou považují za jedinou "pravdu" [27] - jsou méně důležité, protože jsou jen prostředky k dosažení stejného cíle. Je to zřejmé z těchto skutečností:

Dopisy sborům ve Zjevení

Sbory zmíněné v biblické knize Zjevení (1:11; 2. a 3.kapitole) mají velmi odlišné vedení a nejsou tedy částí jediné církve (což je naznačeno i samostatnými svícny) a přesto je Kristus oslovuje jako své a jeho výtky se vůbec netýkají nauk.

Lidem bude odpuštěno dokonce i rouhání proti Otci a Synu.

Neodpouští se jen rouhání proti svatému duchu (Mt.12:31,32; L.12:10), tedy duchu křesťanství. Boha nelze urazit (tak, jako nás nemůže urazit zvíře); jeho inteligence je o mnoho vyšší než naše. Odpustit nelze jen člověku, který je zcela nepřístupný novým myšlenkám - myšlenkám, které mu mohou pomoci v další cestě vpřed. Takový člověk nemůže být trvale ponechán své svobodné volbě a musí být k jejich naslouchání přinucen.

Soud národů

Když bude Kristus soudit národy

Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: "Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou." Tu mu ti spravedliví odpoví: "Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtli jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?" Král odpoví a řekne jim: "Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili." Potom řekne těm na levici: "Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům. Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznul jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě." Tehdy odpoví i oni: , Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti? ` On jim odpoví: ,Amen, pravím vám, cokoli jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili. ` A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života." (Mt.25:31-46)

nazývají ho jím odsouzení svým Pánem - jde tedy o křesťanské církve. Opět zde není žádné rozlišení prostřednictvím "pravd" či dogmat. Církve jsou souzeny podle toho, jak se chovají k těm, které Kristus nazývá svými nepatrnými, jinde maličkými - tedy těmi, kteří jsou pro svou poctivou duchovní práci a průkopnické snahy zatlačováni či znevažováni.

Hřích, spravedlnost a soud (J.16:8-11)

V souvislosti s Boží spravedlností řekl Ježíš Kristus zajímavou informaci:

J.16:7	<i>Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.</i>
J.16:13-15	<i>Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.</i>
J.16:8	<i>On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: [28]</i>

Ježíš tím říká, že toto vše ukáže světu až třetí osoba "trojice" - svatý duch! Dokud nepřijde, nebudou tyto věci pochopeny.

Podívejme se, co znamenají slova posledního verše:

Hřích - Nevěra v Ježíše Krista.

J.16:9	<i>Hřích v tom, že ve mne nevěří;</i>
--------	---------------------------------------

Ježíš ve zkoušce na poušti dokázal, že lidé byli stvořeni dobře, a že vinu za to, co se stalo v Edenu, nese zcela a úplně satan. Kdo tento důkaz neuznává, nemůže být zbaven viny. Hřích v

nové smlouvě (skrze něj) tedy již není přestupek zákona. **Nevěřit v Ježíše Krista znamená nevěřit v lidstvo - v možnost jeho nápravy.**

Spravedlnost - Ježíš Kristus odchází k Otci a učedníci ho již neuvidí.

J.16:10 *spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte;*

Duchovní Ježíš Kristus předtím, než přišel na zemi již jako člověk, byl cherubem. Kdyby zůstal na zemi jako člověk, opustil by své postavení stejně jako někteří boží synové (andělé) před potopou, a to je zakázáno. Kromě toho Ježíš nemohl zde zanechat své potomstvo jako člověk, protože jeho potomstvo by bylo mnohem lepší než ostatní lidé (Ježíš byl mnohem dokonalejší než ostatní lidé a neměl mezi lidmi nikoho sobě rovného). Ostatní lidé by ve srovnání s jeho potomky neobstáli a nebyla by to jejich vina. To by odporovalo Boží spravedlnosti. Duchovní Ježíš Kristus mj. i proto již nikdy nebude vzkříšen jako člověk.

Soud - Vládce tohoto světa je již odsouzen.

J.16:11 *soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.*

Satan směl vyzkoušet morální kvality člověka Ježíše, který na rozdíl od Evy byl informován. Tím, že Ježíš nepodleh, prokázal, že Eva podlehla jen pro velký rozdíl mezi jejími a satanovými vědomostmi a byla zkoušena nad své možnosti. Satan tak prohrál svou při a měl poslední možnost učinit pokání. Neučinil to a stal se ďáblem - pomlouvačem. Protože satan byl cherubem a Ježíšovy skutky byla v druhých nebesích (mezi cheruby) prokázána svatost JHVH (satan nemusel čekat na vyřešení sporné otázky v prvních nebesích a na zemi), satan nemohl již dále nepřiznat svou porážku. Místo aby uznal, že Ježíš získal svou oběť podle Mojžíšské smlouvy pro lidstvo nárok na věčný život a že v Edenu provedl špatnou věc, rozhodl se k otevřené vzpouře proti Bohu. Proto ho Ježíš jako první označil za lháře (J.8:44) a oznámil, že satan již nemá šanci na to, aby dokázal svou nevinu. [29] Bude se totiž o to pokoušet a předstírat svou nápravu.

Bůh ukazuje význam spravedlnosti výchovou svých synů

Spravedlnost byla základem druhé smlouvy, jejímž prostředníkem byl Ježíš Kristus. Ježíš ukázal, že existuje další božská vlastnost, která jim pomůže získat znovu Boží království, a tentokrát v celosvětovém měřítku. Základním prostředkem k dobytí království byla propaganda spravedlnosti - evangelium (dobrá zpráva) chudým, která dnešním jazykem řečeno zněla:

Bohatí budou chudí a chudí budou bohatí!

Postoj k bohatým a chudým je zřejmý z několika následujících biblických textů:

Mt.11:5; L.7:22	<i>chudým se zvěstuje evangelium.</i>
Mt. 19:23	<i>Ježíš řekl svým učedníkům: "Amen, pravím vám, že bohatý těžko vejde do království nebeského.</i>
Mk. 10:23	<i>Ježíš se rozhlédl po svých učednících a řekl jim: "Jak těžko vejdou do Božího</i>

	<i>království ti, kdo mají bohatství!"</i>
L.1:52	<i>vladaře svrhl s trůnu a ponížené povýšil,</i>
L.6:24	<i>Ale běda vám bohatým, vždyť vám se už potěšení dostalo.</i>
L.16:25	<i>Abraham řekl: „Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se tu raduje, a ty trpíš.</i>
L.18:23-24	<i>On se velice zarmoutil, když to slyšel, neboť byl velmi bohatý. Když Ježíš viděl, jak se zarmoutil, řekl: "Jak těžko vejdu do Božího království ti, kdo mají bohatství!"</i>
2 K.8:9	<i>Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.</i>
Jk.5:1-2	<i>A nyní, vy boháči, plačte a naříkejte nad pohromami, které na vás přicházejí. Vaše bohatství shnilo, vaše šatstvo je moly rozežráno,</i>

Spravedlnost v Božím království

Cílem Božího lidu (a tedy i křesťanů) je ze všeho nejdříve hledat Boží království ... (Mt.6:33). To je velmi důležitá informace, protože není přece možné oznamovat existenci něčeho (království), co ještě nebylo nalezeno.

Ale co vlastně je oním královstvím míněno?

Podle první (Mojžíšské) smlouvy šlo o stát, kterému Bůh předem vymezil:

- občany - ty, kteří s ním uzavřeli smlouvu nabídnutou skrze Mojžíše (především potomky Abrahámovy a pak ty z národů, kteří se dobrovolně přidaly)
- území
- způsob, jak toto území získat (inteligentní způsob boje)
- základní zákon ("ústavu") a ostatní zákony včetně prováděcích nařízení
- správce zákona a jeho vykladače - kněze

a kterému zaručil bezpečné hranice a hospodářské podmínky.

V druhé (Ježíšově) smlouvě došlo k určité změně: Království samozřejmě už neleží na vybraném území, protože Boží lid (jeho učedníci) měl svým kázáním ovládnout celou obyvatelnou část planety Země. Nemělo však ještě jít o celosvětový stát, nýbrž o množství států (království), v nichž však měli mít rozhodující moc jeho následovníci - křesťané. Vyplývá to z proroctví u Daniele

Da.7:27	<i>Království, vladařská moc a velikost všech království pod celým nebem budou dány lidu svatých Nejvyššího. [30] Jeho království bude království věčné a všechny vladařské moci ho budou uctívat a poslouchat."</i>
---------	--

Ve druhé smlouvě tedy mělo být množství křesťanských království, která by měla být řízena jedinou mezinárodní Kristovou církví. Ježíš však věděl, že těchto církví bude více (Zj. 2. a 3.kap).

Většina křesťanských církví říká, že Božím královstvím je buď organizovaný lid jen jejich společenství, nebo sice celý svět, avšak pod jejich výlučnou správou. Ačkoli svou kvalitou zcela nevyhovuje žádná z nich, nejsou na tom všechny stejně, a je obtížné ne-li nemožné je seřadit do nějakého lineárního žebříčku. Záleží totiž na tom, které Ježíšovy požadavky zvolíme jako základní kritérium pro hodnocení.

Nicméně Ježíš Kristus nikdy neřekl, že se jeho následovníkům podaří uskutečnit nějakou definitivní podobu tohoto království. Řekl přece:

" Neustále *tedy* hledejte nejprve království a jeho spravedlnost, a to všechno (ostatní) vám bude přidáno" (Mt.6:33) respektive "Nicméně hledejte neustále jeho království a tyto věci vám budou přidány" (L.12:31).

Analyzujme jeho slova přesněji:

Ježíš Kristus neřekl: "Hledejte dokud nenaleznete"!

Přinejmenším neřekl, že Boží království bude nalezeno ještě před koncem jeho smlouvy.

Co tedy jeho slova znamenala? Na druhé straně neřekl ani: "Až do konce smlouvy nemá smysl Boží království hledat, protože stejně nemůže být nalezeno". To by totiž neřikal, že má být hledáno neustále (překlad PNS, jiné překlady to však neuvádějí), ale také by neřekl, že se jeho učedníci nemají úzkostlivě starat o své nutné denní potřeby. Kdyby jim totiž slíbil, že všechno ostatní jim bude přidáno až za cca 2000 let, bylo by to totéž, jako kdyby jim naopak řekl, že jim zatím nic neslibuje a že se o své denní potřeby naopak musejí starat přednostně. Ježíš totiž nikdy neřekl, že "nejen výroky z Božích úst živ je člověk, ale také chlebem" nýbrž přesně opačně: Napřed přece musí být zajištěny alespoň základní lidské tělesné potřeby, a teprve potom duchovní. Tuto skutečnost nesmí nikdo nikdy překrucovat! Je přece jasné, že svému bližnímu musíme pomoci, nemá-li co jíst, co si oblékat, kde bydlet atd. (L.3:11; Jk.2:15, 16).

Logický závěr je jen jediný: Slova Ježíše Krista znamenala, že **Boží království budou jeho učedníci nalézat postupně, po částech!**

Ale **co** to budou nalézat postupně?

Většina církví křesťanstva řekne, že další učedníky, další jeho poddané. To by ale znamenalo, že království se bude jen zvětšovat a tedy že vláda i její forma budou od počátku dokonalé. To zcela jistě není pravda. Víme přece, jak vypadaly první sbory, kolik kárání jim bylo nutno adresovat v dopisech apoštolů, a víme také, že bylo prorokováno, že po smrti apoštolů se situace dokonce ještě zhorší. (2 Te.2:6,7)

Apoštolové měli samozřejmě naivní představy. Dokonce chtěli již na počátku zavést v křesťanských sborech komunistická měřítká: "Každý podle svých schopností a každému podle jeho potřeb". Mimo jiné zavedli společné financování a nekázeň tvrdě trestali [31] (Sk.5:1-11).

Dlouho jim to však nevydrželo. V různých církvích, řádech a klášterech sice nadřazení určovali, jaké potřeby má ten který křesťan (ačkoli tvrdili, že nad nimi nepanují a všichni jsou bratři), ale o objektivitě a spravedlnosti si nedělejme přílišné iluze.

Učedníci Ježíše Krista měli postupně nalézat nejen království ale i jeho spravedlnost. To znamená formu vlády, zákony a ostatní atributy moci! Ježíšovi následovníci (Boží synové) tedy po celou dobu od smrti Ježíše Krista hledali především formu Božího společenství, formu vlády, pravidla a zásady. Celou tu dobu ji měli neustále hledat - vyvíjet (nikoli jen zdokonalovat, jak všichni tvrdí).

Co za to měli obdržet?

Není přece možné dělat všechno naplno: Pracovat pro obživu svou a své rodiny a současně plnit úkoly Ježíšovy. Ježíš řekl:

"...to všechno [ostatní] vám bude přidáno."

Kým?

Odpověď zní: Duchovními národy - křesťanskými církvemi. Ježíš dokonce řekl, že toto měřítko bude předmětem soudu (Mt.25:31-46, srov. 1 K.9:4). Jeho následovníci s měli především věnovat kněžské, kazatelské a vyučovací práci.

Poznámka 1: Jak již bylo ukázáno, ve zmíněném textu nejde o pohanské národy, protože ty nejsou vázány žádnou smlouvou s Bohem k tomu, aby se staraly o Ježíšovy následovníky. O křesťanské národy se jedná jen tehdy, jsou-li všichni jejich občané (samozřejmě až na výjimky) členy nějaké křesťanské církve

Poznámka 2: Boží synové by měli tvořit rovněž společenství na úrovni národa. Dokazuje to skutečnost, že Ježíš neoslovoval své následovníky jako jednotlivce a nesrovnával je s "lidmi z národů" (rozumí se pohanských) ale s národy jako celky (*"Nikdy tedy nebudte úzkostliví a neříkejte: "Co budeme jíst?" nebo "Co budeme pít?" nebo "Co si oblékneme?" O to všechno totiž dychtivě usilují národy (světa)."* Tedy ostatní národy - je zřejmě považoval rovněž za národ).

Ještě něco však musí Boží synové dělat: Písmo o nich říká "Jste bohové" a jako tací mohou být uznáváni jen tehdy, když plní svou úlohu kněží (k jasnému vysvětlování Písem) a proroků (Iz.41: 22, 23).

Moudrost - symbolem byl orel

Orel byl používán jako symbol moudrosti zřejmě proto, že (v lidské představě) spojoval možnost širokého rozhledu (danou pohledem z velké výšky) se schopností rozpoznávat na zemi i detaily (což je dáno konstrukcí jeho oka).

Moudrost je schopnost poučit se ze zkušeností a to jak vlastních tak i cizích. Moudrý člověk neopakuje stále tytéž chyby; umí ze zkušeností vyvodit správné závěry a jednat podle toho. [32] Jestliže je v Bibli řečeno, že moudrost byla s Bohem na počátku stvoření (Př.8:22), jde jednak o symbolické označení Duchovního Ježíše Krista, ale současně i o upozornění, že vytvoření našeho vesmíru je jen dalším tvůrčím aktem v řadě jiných, přičemž bylo využito dřívějších zkušeností.

Poznámka: V Bibli se užívá i pojem *rozumnost*, který souvisí se slovesem *rozumět* (PNS užívá slov *rozlišovací schopnost*). Rozumný člověk využívá ke svému rozhodování závěrů, k nimž dospěl seriózními logickými úvahami nad ověřenými a pochopenými poznatky.

Moudrost světská a moudrost "shora"

Písmo hovoří o dvou moudrostech: světské a Boží. Z kontextu je zřejmé, že světská moudrost je chybná.

V čem je jejich rozdíl?

Biblické texty ukazují na několik příčin, proč je světská moudrost chybná:

1) "Moudří tohoto světa" jsou zaujatí a proto neobjektivní

1K. 1:19- 25	<i>Je psáno: "Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou." Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé.</i>
--------------------	---

Jestliže moudrost světa bude bláznovstvím, znamená to, že "moudří tohoto světa" činí nějakou chybu. Jakou?

V Ježíšově době nevěřili v moc do té doby nepoznané zbraně - propagandy. "Ukřižovaný Kristus" byl pro ně důkazem toho, že byl poražen a že se jeho následovníci po ztrátě svého vůdce časem rozprchnou. "Moudří tohoto světa" byli příliš zaujatí dosavadními zkušenostmi. Jejich "bohové" byli podobní lidem a lišili se od lidí jen v tom, že (dle jejich mínění) disponovali mnohem větší mocí; pohnutky však měli tak nízké, že se spíše podobali těm nejhorším z lidí.

2) "Moudří tohoto světa" jsou zaujatí pro své nízké pohnutky

1K. 3:19	<i>Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem, neboť je psáno: 'Nachytá moudré na jejich vychytralost';</i>
Jk. 3:13, 15,17	<i>Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost. To přece není moudrost přicházející shůry, ale přízemní, živočišná, ďábelská. Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky.</i>

Jsou vychytralí, přízemní, živočišní a ďábelští. Tyto vlastnosti je nutí posuzovat zkušenosti selektivně - vybírají si z nich jen ty, které mohou využít a zneužít ve svůj prospěch.

Moudrost "tohoto světa" trpí zaujatostí a proto neobjektivností. [33] Zaujatost se týká zpravidla jen těch vědních oborů, které nějak souvisí s filozofií a světovým názorem. Je tudíž

omezená a nemůže svým nositelům pomoci v době, kdy na ně začnou dopadat důsledky jejich zaujatosti; jsou poučitelní buď až tvrdými následky, nebo nejsou poučitelní vůbec. Bůh má podle nich buď jen špatné vlastnosti, nebo zemřel, nebo jeho existenci vůbec nepřipouští. Pokud by totiž připustili existenci morálně čistého Boha, nedovolilo by jim jejich svědomí uvažovat tak omezeně - pokud vůbec svědomí ještě mají.

1K. 2:8,13	<i>Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy.</i>
---------------	---

Ti, kteří v existenci morálně čistého Boha věří, jednají jinak:

1K. 2:13	<i>O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha.</i>
-------------	---

Slovo *Duch* zde zastupuje dnešní slovo *idea* či *vize*. Vize spravedlivého Boha, který prosadí spravedlnost proti svévoli; Boha, který toho umí mnohem více než lidé a který zná recept na nápravu světa. Křesťané nevěděli, že dostali do rukou novou zbraň - propagandu, ale věřili, že Ježíšem přikázaný postup povede k úspěchu.

Jejich víra je nezklamala. Římská pohanská moc byla poražena a nechápala, co se to stalo.

Opravdu moudří lidé nemohou být zaujatí a neobjektivní. Nemohou "zavírat oči" jsou-li konfrontováni s nepopíratelnými skutečnostmi. Vždy si musí uvědomovat, že křesťanská cesta je cestou poznání a že i zde vždy dochází ke zlomům dle zákona zvratu kvantity v kvalitu. Navíc si křesťané musí uvědomovat, že lidstvo je duchovně nemocné a že cesta léčby není totožná s cestou zdravých. Pro nemocného neplatí to co pro zdravého. Léčba je přece téměř vždy spojena s nepříjemnostmi a omezeními. Tak jako by si člověk s horečkou neměl stěžovat, že musí být na lůžku, neměl by si třeba kuřák či jiný narkoman stěžovat, že odvykání je spojeno s problémy, které zdravý člověk nemá. Právě tak duchovně nemocný jedinec i celé lidstvo by neměli očekávat, že náprava je možná bez těžkostí, nepříjemností a námahou - fyzickou i duševní.

Je možné získat moudrost jen prosbou?

Mnoho prostoduchých křesťanů se domnívá, že ano, a poukazují přitom na slova učedníka Jakuba:

Jk. 1:5-8	<i>Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Necht' však prosí s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoběn mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Pána něco dostane; je to muž rozpolcený, nestálý ve všem, co činí.</i>
--------------	---

Zapomíná se na skutečnost, že o moudrosti a jejím získání je v Bibli mnohem více textů a často vyzývají k úsilí moudrost získat. Na příklad

Př. 1:1,2,20; 2:2; 4:5,7	<i>Přísloví Šalomouna, syna Davidova, krále Izraele, jak poznat moudrost a kázeň, jak pochopit výroky rozumnosti, Moudrost pronikavě volá na ulici, na náměstích vydává svůj hlas. abys věnoval pozornost moudrosti a naklonil své srdce k</i>
--------------------------------	--

<i>rozumnosti, Ziskej moudrost, ziskej rozumnost. Na výroky mých úst nezapomeň, neodchyl se od nich. Počátek moudrosti je: Snaž se získat moudrost, za všechno své jmění získej rozumnost.!</i>
--

Již z těchto textů vyplývá, že samotná prosba a modlitba nestačí a že je nutné vynaložit mnoho úsilí. V apoštolské době se však většina prvních křesťanů rekrutovala z prostých lidí žijících v domnění, že moudrost lze získat jen dlouhodobým studiem chudým lidem nepřístupným a nedůvěrovala přirozené inteligenci. Bylo proto nutné nedůvěru eliminovat vírou.

Láska - symbolem byl člověk

Zajímavé je, že autor této symboliky již před mnoha a mnoha sty lety věděl, že nejvyššího typu lásky (*agapé*) je ze všech známých tvorů schopen pouze člověk. Jak velmi se toto poznání liší od názorů některých dnešních lidí, kteří se domnívají, že jejich pes či jiné jejich oblíbené zvíře je miluje více.

Láska je však pojmem z nejnejasnějších a proto je třeba o ní říci více:

Slovo *láska* je v češtině velmi zavádějící; kolik mladých lidí - zejména dívek - pokládá zkušenějším otázku: "Věříš v lásku na první pohled?". Abychom mohli na takovou otázku odpovědět, je nutné analyzovat její význam.

Starí Řekové měli na místě českého slova *láska* slova čtyři. Rozlišovali lásku

1. ***erotickou*** (*erós*)
2. ***příbuzenskou*** (*storgé*)
3. ***přátelskou*** (*filia*)
4. a nějakou, pro kterou v češtině není výraz; řecky je nazývána *agapé*, pracovně ji nazvěme ***vnitrodruhovou*** (příčemž oním druhem budeme mínit druh *homo sapiens sapiens*), ačkoli ani to není zcela přesné. [34]

Podívejme se na ně blíže:

Erotická láska (řecky *erós*)

Tato láska je v češtině dnes známá spíše pod pojmem "pohlavní přitažlivost". Často vznikne "na první pohled" a právě tak pravidelně na "poslední pohled" zanikne. Časová vzdálenost obou těchto pohledů nebývá nijak velká.

Příbuzenská láska (řecky *storgé*)

Příbuzenskou láskou se rozumí geneticky podmíněná náklonnost, jakou je láska mateřská, rodičovská, bratrská (sesterská) a podobná. Tato láska je vždy zaujatá a málokdy bývá bezvýhradná.

Přátelská láska (řecky *filia*)

Tato láska je něčím více než kamarádstvím - je nejsilnějším vztahem mezi lidmi vůbec a vyplývá především ze společných životních cílů, společné práce (týmové), společných názorů a vzájemné náklonnosti citové opírající se o doplňování a vyvažování nedostatků jednoho schopnostmi jiného či jiných. Tento vztah je nutnou součástí života: Bez něj nelze žít - nanejvýše živořit; a naopak - má-li ho člověk, dosahuje nejvyššího pocitu uspokojení a jistoty. Není-li tato láska základem manželského vztahu, vztah určitě dlouho nevydrží. [35]

Vnitrodruhová láska (řecky *agapé*)

Tato láska je dnes téměř neznámou věcí. Jde o citový vztah ke kterémukoli člověku, ve kterém člověk natolik považuje kohokoli jiného za příslušníka svého druhu, že je pro něj vždy a za všech okolností někým zcela rovnocenným a kterého nemůže považovat za svého soupeře, protivníka ba ani za svého skutečného nepřítele - nanejvýš za člověka oklamaného či žijícího v omylu a nedorozumění. Člověk, mající tuto lásku, nemůže být nikdy sobecký. A naopak: sobec tuto lásku vůbec nechápe.

Spojovací síla v nehierarchické organizaci

Láska *agapé* je také jedinou spojovací silou ve společenství, které není organizováno hierarchicky. Proto je tato láska tak významná a její význam stále poroste.

Ko.3:14	<i>Nadto pak nade všecko oblect se v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. (KB) Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti. (EP) Ale kromě toho všeho (si oblékněte) lásku, neboť je dokonalým poutem jednoty. (PNS)</i>
---------	--

[1] třeba tím, že bychom hledali místo jeho pobytu, nebo že bychom chtěli napodobit jeho vzhled a podobně, čímž se projevuje uctívání

[2] vynechány jsou vlastnosti unární (jako třeba pracovitost) a vlastnosti "fyzikální" povahy i jim podobné - je zřejmé, že pro lidstvo jsou tyto vlastnosti buď nesdělitelné nebo alespoň neužitečné. Jsou to vlastnosti, které může projevat bytost se svobodnou vůlí - Dále: Ř.1:19-21.

[3] v Bibli však moc založenou znalostmi, poznáním a věděním

[4] (Ko.2:9)

[5] v Bibli se takovým osobám s přirozenou autoritou říkalo knížata

[6] v ekonomice bychom ji mohli přirovnat k investičním prostředkům

[7] v pravém slova smyslu

[8] viz známé Zákony profesora Parkinsona

[9] 2 Tm.3:1-5.

[10] *a měl by pochopit*

[11] *Z toho plyne poučení, že ani křesťan by neměl dělat to co neumí, a tedy že by se neměl pouštět do diskuze, která je nad jeho možnosti.*

[12] *Všimněme si, že zde není slovo "doplněno". Částečné se tedy liší od cílového a není pouhým doplněním.*

[13] *Platí to dokonce i pro náš čas - i ten se po překročení nějaké hranice vždy změní v jinou kvalitu. Jakou však není dosud známo. Snad to souvisí s "konstantou" vesmíru - 10^{40} , tj. s délkou, která vznikne násobením nejmenšího reálného časového úseku touto konstantou, protože ani zmíněný časový úsek není nekonečně malý.*

[14] *Platí to i pro domnělou "vševědoucnost", která je přirozeně rovněž pouhou fikcí a ani Nejvyššímu Bohu ji nelze připisovat.*

[15] *Všimněme si: Přijatelným - nikoli tedy dobrým nebo snad dokonce dokonalým .*

[16] *Ř.2:14,15.*

[17] *Např. J.3:10.*

[18] *Často slyšíme vyjádření, že Bůh byl krutý a nemilosrdný - ba až nespravedlivý, když nechal na příklad v Jerichu pobít i novorozence a podobně.*

[19] *V Čechách si jistě vzpomeneme na "Smlouvu o přátelství a vzájemné pomoci" mezi bývalými ČSSR a SSSR.*

[20] *Často se říká, že nejhorší je iniciativní hlupák.*

[21] *Na příklad L.22:29 (PNS): "a činím s vámi smlouvu, právě jako můj Otec učinil smlouvu se mnou, pro království,"*

[22] *Jak zásadní rozdíl mezi ním a dnešními lidmi.*

[23] *O podmínkách zde není řeč - Bůh předpokládá, že Abrahámovo potomstvo se smlouvy nezřekne.*

[24] *Pravděpodobnost přenosu onemocnění pohlavní chorobou je na obřezaného muže mnohem nižší než na neobřezaného.*

[25] *Kralický překlad naznačuje i otcovu vinu.*

[26] *Dnes tak často propagované heslo jít za svým srdcem je zpravidla zhoubné.*

[27] *a vedly kvůli ním i krvavé války*

[28] *Verše jsou přeskupeny pro lepší srozumitelnost dalšího vysvětlení.*

[29] *Od té chvíle nesmí ďábel užívat Boží jméno a skrývat se za něj, jako to činil dříve (na příklad 2 S.24:1, 1 Pa.21:1)*

[30] *Všimněme si, že jde o tvary v množném čísle.*

[31] *Dnes bychom řekli, že příliš tvrdě - až krutě.*

[32] *Opakem moudrosti je pošetilost.*

[33] *To vůbec nebrání tomu, aby se vědci kterékoli epochy zaklínali objektivitou.*

[34] *nebo např. láska věrná zásadám. Člověk ji může mít nejen ve vztahu k jinému člověku ale k životu vůbec.*

[35] *Vztah Adama k Evě také nebyl založen na erotice.*

[Zpět na seznam](#)
